
KONCERT CHORUSA SPALATENSIS, UZ RAVNANJE NIKOLE
BUBLE, U TROGIRU

U nizu događanja povodom uručenja Povelje o upisu povijesne jezgre Trogira u popis svjetske baštine UNESCO-a, održan je 17. lipnja koncert nekih od djela glazbene sakralne baštine Trogira. Nastupio je komorni zbor **Chorus Spalatensis** pod ravnanjem maestra **dr. Nikole Buble** uz orguljašku pratnju **Rozarije Samodol**. U uvodnom dijelu koncerta slušali smo, u uzornoj a cappella interpretaciji, dojmljivu skladbu N. Buble *Stala Majka*. Zatim je auditoriju, u kojem su bili i izaslanik generalnog ravnatelja UNESCO-ova Centra za svjetsku baštinu Georges Zouain, te hrvatska veleposlanica pri UNESCO-u Vesna Girardi-Jurkić, predstavljena *Božićna misa* trogirskog skladatelja Giuseppe Bozzottija (1830-1890) čija je glazbena djelatnost još za njegova života imala odjeka i izvan lokalnih okvira o čemu kazuje i činjenica da ga je Franjo Kuhač uvrstio u svoj Biografsko-muzikološki slovník.

Bozzottijeva misa je skladana pod jakim utjecajem melodičnih pjevačkih arija južnjačke ekspresije i belkanta. Upravo ova osobina izvedene mise krila je jednu od mogućih zamki za izvođače. No, Nikola Buble je s vrlo disponiranim Chorusom Spalatensis i orguljašicom tu mogućnost uspješno izbjegao. Iako se o samoj misi dosta do danas pisalo, iako se ona izvodila često bilo u djelovima ili pak u cijelosti (izvedena je reprezentativno i u Zagrebu u interpretaciji muškog zbora HRT pod ravnanjem Igora Kuljerića), ovo je prvi put da je postavio, i izvođačkim tijelom ravnao baš u Trogiru, štovani hrvatski muzikolog i dirigent koji je i sustavno obradio čitav opus Bozzottijev, a uz to je i sam Trogiranin. Jasno je onda da se te večeri očekivao događaj, jer danima je među Trogiranima koji imaju glazbeni senzibilitet bila prisutna misao: "Kako će misu Buble postaviti? Na koji način će je osmisliti, prezentirati?"

I što smo čuli i doživjeli te ugodne lipanjske večeri u prostranoj i prepunoj crkvi čiju gradnju je financirala Bitkula, sestra blaženog Augustina Kažotića?

Čuli smo *Pastorelu* (tako Trogirani zovu ovu Bozzottijevu misu) koja se ovom prilikom nije očitovala kao razbarušena veselica u povodu rođenja Ditića, kako nam je desetljećima predstavljana od strane inih trogirskih glazbenih amatera. Naime, zajedničkim naporom i umijećem izvođačkog tijela, orguljašice i ravnatelja Buble izbjegnuta je zamka u koju lako upadaju izvođači

ovakve vrste glazbe, glazbe predcecilijanskog doba, odnosno u našem slučaju Bozzottijeve mise, a to je trivijalnost, površnog ispraznog vanjskog sjaja. Chorus Spalatensis je, da tako kažemo, “ušao u djelo” te znalčki podastro agogiku belkanta pri čemu je Buble, ponekad tek diskretno, a ponekad i snažno vodeći, znao svemu naći pravu mjeru. No, teško da bi Buble mogao svoju viziju djela prezentirati u svojoj jasnoći, ozbiljnosti i kroz cijelo vrijeme latentno prisutnim veseljem da tu večer nije na raspolaganju imao izvodače, moćne, sigurna izričaja, intonativno precizne koji su senzibilno reagirali na nakane ravnatelja. Solisti Branko Kljaković-Gašpić (tenor), Duško Videka (tenor), Joško Alajbeg (bariton) i Nenad Smodlaka (bas) disponirani i motivirani atmosferom koja ih je ponijela (kao i čitav komorni zbor) reagirali su tako da su i sami u glazbi uživali, podarivši nam na taj način iskreni doživljaj božićne obiteljske intime koju smo u isto vrijeme spremni podijeliti sa svim ljudima dobre volje. Orguljaška pratnja ovoj misi pisana je, rekli bi, “klavirski” i to kao sažeta orkestralna partitura. Stoga se nameće misao da bi pratnju trebalo prirediti za komorni gudački orkestar. Navedeno ističe ozbiljnost zadatka kojeg je imala orguljašica Rozarija Samodol. Uz to, ona je svirala na manjim prenosnim orguljama ograničenih tehničkih i izražajnih mogućnosti. Stoga, moramo reći da je Samodolova mogućnosti svog instrumenta maksimalno iskoristila i dala značajan doprinos ukupnom dojmu koncerta.

Da zaključimo. Izvodači su svojim sugestivnim tumačenjem glazbe koju su nam prezentirali vratili auditorij u ugodaj staroga Trogira u kojem je njegov građanin, bez obzira na stalež i status, intuitivno osjećao ljepotu koja ga je okruživala.

DUŠKO GEIĆ